

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobců: **a) obec Přísečná**, se sídlem Přísečná 25, **b) Zambelli – technik, spol. s r. o.**, se sídlem Tovární 177, Domoradice, oba zast. JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem, se sídlem Příběnická 1908/12, Tábor, proti žalovanému: **Městský úřad Český Krumlov**, se sídlem Kaplická 439, Český Krumlov, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **CARTHAMUS a. s.**, IČ: 270 62 970, se sídlem Václavské náměstí 775/8, Praha 1, zast. JUDr. Tomášem Sequensem, advokátem, se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 5. 2016, č. j. 10 A 16/2015 – 127,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **je povinna** zaplatit žalobcům a) a b) rovným dílem na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku celkem 13.455 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný vydal dne 13. 11. 2014 rozhodnutí č. j. MUCK 58303/2014, kterým k žádosti osoby zúčastněné na řízení podle § 124 zákona č. 183/2006 Sb., o územním

plánování a stavebním řádu (stavební zákon), prodloužil do 31. 12. 2016 dobu zkušebního provozu stavby „úpravy tepelného zdroje v Č. Krumlově-Domoradicích na spalování biomasy na pozemku st. p. 240, 243, 244/1, 244/2, 362, 374, parc. č. 964/4, 988/3 v k. ú. Přísečná“ (dále též „předmětná stavba“) a zároveň stanovil tyto podmínky zkušebního provozu: 1) Budou dodrženy všechny podmínky stanovené v rozhodnutí o povolení provozu stacionárního zdroje znečišťování ovzduší „Carthamus a.s. – Energoblok Domoradice“, které vydal dne 12. 11. 2014 pod č. j.: KUJCK 66003/2014/OZZL správní orgán ochrany ovzduší – Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor životního prostředí, zemědělství a lesnictví, 2) Podmínky č. 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12 rozhodnutí stavebního úřadu žalovaného ze dne 29. 11. 2012, sp. zn. S-MUCK 48806/2012 – Bo, č. j.: MUCK 51766/2012, kterým byl povolen zkušební provoz, zůstávají v platnosti i nadále, 3) V průběhu prodlouženého zkušebního provozu budou provedena taková opatření při manipulaci a skladování štěrky, která zamezí případným vznikům požárů.

[2] Žalobci toto rozhodnutí žalovaného napadli žalobou, v níž namítali, že nebyli a nemohli být účastníky předmětného řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí žalovaného, neboť § 124 odst. 2 stavebního zákona upravuje okruh účastníků řízení o povolení zkušebního provozu tak, že jej omezuje pouze na stavebníka a vlastníka stavby. Obecné ustanovení o účastenství podle § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, pak nelze využít, protože stavební zákon upravuje účastenství v tomto řízení speciálně. Vzhledem k tomu, že žalobci nebyli účastníky řízení o povolení zkušebního provozu, nebyli ani oprávněni podat odvolání ve smyslu § 81 správního řádu. Před podáním žaloby proto vyčerpali řádné opravné prostředky, které jim právní řád dává k dispozici.

[3] Prodloužení zkušebního provozu o dva roky bylo podle žalobců s ohledem na skutečnost, že předmětná stavba již předtím byla po dva roky ve zkušebním provozu, zneužitím institutu zkušebního provozu. Předmětná stavba byla podle žalobců realizována v rozporu se stavebním povolením vydaným žalovaným dne 3. 6. 2009, pod č. j. MUCK 13308/2009. Rozpor realizace předmětné stavby se stavebním povolením spočívá v těchto záležitostech: a) neoprávněná změna systému chlazení ze vzduchového na vodní, b) realizace stavebního objektu chlazení v rozporu s ověřenou situací umístění stavby dle územního rozhodnutí a ověřené projektové dokumentace pro stavební povolení, c) neoprávněné používání silniční dopravy k závozu paliva do předmětné stavby, d) realizace stavby sušárny a třídačky biomasy je bez jakéhokoliv povolení stavebního úřadu. Rozhodnutí žalovaného je podle žalobců také nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný nezdůvodnil dobu trvání prodloužení zkušebního provozu a nezabýval se nesouhlasným stanoviskem žalobce a).

[4] Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 20. 2. 2015, č. j. 10 A 16/2015–18, žalobu odmítl. Shledal totiž, že žaloba směřuje proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které nebylo v zákonem stanovené lhůtě napadeno odvoláním, žalobci tak nevyčerpali všechny řádné opravné prostředky v řízení před správními orgány, a jsou tudíž naplněny podmínky § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v důsledku čehož je projednávaná žaloba nepřipustná ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

pokračování

[5] Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalobců usnesení krajského soudu ze dne 20. 2. 2015, č. j. 10 A 16/2015 – 18, rozsudkem ze dne 15. 5. 2015, č. j. 4 As 50/2015 – 30, zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 18. 4. 2014, č. j. 4 As 157/2013 – 33, podle něhož aktivní legitimace k podání správní žaloby ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. není vázána na účastenství v řízení, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí, ale na tvrzený zásah do právní sféry žalobce, a uložil krajskému soudu přezkoumat, zda žalobci nejsou osobami k podání žaloby zjevně neoprávněnými.

[6] Krajský soud následně rozsudkem ze dne 26. 5. 2016, č. j. 10 A 16/2015 – 127, rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud nejprve shledal, že žalobci byli aktivně legitimováni k podání žaloby, neboť rozhodnutí žalovaného zasahuje do jejich právní sféry. Krajský soud dále konstatoval, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval dobou trvání prodloužení zkušebního provozu a opomenul také stanovisko žalobce a) ze dne 10. 9. 2014, které poukazuje na stávající neúnosný stav a nutnost podrobit plánované změny předmětné stavby zjišťovacímu řízení. Žalovaný se v odůvodnění nijak nevyjádřil také k podnětu žalobců ze dne 22. 10. 2014, který požadoval neprodloužení zkušebního provozu a obsahoval návrh na zahájení řízení o odstranění stavby. Z tohoto důvodu shledal krajský soud i porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, podle kterých je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Zkušební provoz podle krajského soudu nemůže sloužit pro legalizaci provedení stavby v rozporu s projektovou dokumentací a stavebním povolením, neboť má pouze ověřovat funkčnost a vlastnosti stavby provedené podle dokumentace.

[7] Krajský soud nakonec přisvědčil námitce, podle níž byly podmínky zkušebního provozu nastaveny vágně a nejsou kontrolovatelné. Konkrétně podmínka č. 3, kterou bylo stavebníkovi uloženo, že v průběhu prodlouženého zkušebního provozu budou provedena taková opatření, při manipulaci a skladování štěpky, která zamezí případným vznikům požárů, je stanovena zcela neurčitě, neboť není jasné, o jaká opatření při manipulaci a skladování štěpky se má jednat. Krajský soud proto s ohledem na shora uvedené skutečnosti napadené rozhodnutí zrušil dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Kasační stížnost a vyjádření účastníků

[8] Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, v níž namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel v první řadě považuje rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jelikož krajský soud se dostatečně nezabýval otázkou aktivní legitimace žalobců k podání správní žaloby a nepřihlížel k námitkám stěžovatele. Takový přístup podle stěžovatele znamená, že aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby správní soudy fakticky nepřezkoumávají, ale vycházejí pouze z tvrzení žalobce o dotčení jeho právní sféry. Dle názoru stěžovatele není možné, aby závěr správního soudu o dotčení právní sféry žalobců

napadeným rozhodnutím žalovaného nebyl žádným způsobem odůvodněn a aby námitky stěžovatele v tomto ohledu byly naprosto pominuty. V postupu krajského soudu spatřuje stěžovatel také porušení svého práva na spravedlivý proces, jelikož nebylo přihlíženo k jeho vyjádření.

[10] Stěžovatel dále zpochybňuje závěr krajského soudu o nedostacích odůvodnění doby trvání prodlouženého zkušebního provozu v rozhodnutí žalovaného. Krajský soud shledal, že v řízení nebylo možné postupovat podle § 68 odst. 4 správního řádu, jelikož žalobci podali nesouhlasné stanovisko k danému správnímu řízení. Ustanovení § 68 odst. 4 správního řádu však stanoví, že odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže správní orgán prvního stupně všem účastníkům v plném rozsahu vyhoví. Jediným účastníkem správního řízení o povolení prodloužení doby zkušebního provozu stavby přitom byl podle § 124 odst. 2 stavebního zákona stěžovatel coby stavebník a vlastník stavby. Žalobci účastníky řízení nebyli, a závěr krajského soudu je proto nesprávný.

[11] Žalovaný nadto i přes možnost aplikace § 68 odst. 4 správního řádu výrok rozhodnutí odůvodnil. Žalovaný dospěl k závěru, že v průběhu zkušebního provozu vyšlo najevo, že bude nutno realizovat další konkrétní opatření a úpravy k zamezení případných negativních dopadů provozu stavby na okolí, které v původně vymezeném období zkušebního provozu reálně realizovat nelze. Na základě těchto závěrů a shromážděných podkladů, zejména stanovisek a rozhodnutí dotčených orgánů (kterými žalobci nejsou) přistoupil k vydání rozhodnutí o prodloužení zkušebního provozu stavby, přičemž co se týče doby, o kterou zkušební provoz prodloužil, vyšel z odůvodněného návrhu stěžovatele, kterému v plném rozsahu vyhověl. Skutečnost, že žalovaný ve svém rozhodnutí tuto skutečnost nezdůraznil, nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí, jelikož z celkového kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že doba prodlouženého zkušebního provozu byla stanovena tak, aby mohly být reálně posouzeny hlavní vlastnosti a případné negativní důsledky provozu stavby na okolí před jejím uvedením do trvalého užívání.

[12] Pokud jde o nesouhlasné stanovisko žalobce a), které měl žalovaný ve svém rozhodnutí opomenout, nejednalo se o závazné stanovisko dotčeného orgánu, které by bylo pro žalovaného závazné. Nebylo tedy ani povinností žalovaného, aby přihlížel ke stanovisku osoby, které nebyla dotčeným orgánem ani neměla postavení účastníka řízení. Obsahem stanoviska žalobce a) jsou navíc primárně námitky proti způsobu realizace dané stavby a dosavadnímu průběhu zkušebního provozu, a nikoli proti jeho plánovanému prodloužení. Takové námitky by měly být prověřeny prostřednictvím kontrolní činnosti stavebního úřadu, tedy v řízení podle § 178 - 182 stavebního zákona, nikoli v rámci postupu podle § 124 tohoto zákona. Obdobně stěžovatel namítá, že pokud žalobci podali návrh na zahájení řízení o odstranění stavby, pak tento návrh neměl být řešen v rámci řízení o prodloužení zkušebního provozu stavby. Tento návrh byl navíc ze strany žalovaného adekvátně vyřízen a není tedy pravda, že k němu žalovaný nepřihlížel. Na základě uvedeného je žalobce přesvědčen, že k porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu nedošlo.

[13] Stěžovatel rovněž nesouhlasí se závěrem o neurčitosti podmínky č. 3. Tato podmínka stěžovateli ukládá, aby v průběhu prodlouženého zkušebního provozu

pokračování

realizoval taková opatření při manipulaci a skladování štěpky, která zamezí případným vznikům požárů. Dle názoru stěžovatele je tato povinnost stanovena určitě, pouze se na stěžovateli ponechává, jakou formou bude toto opatření realizovat, a to v součinnosti s orgány státní správy, konkrétně Hasičským záchranným sborem. Stěžovatel je povinen provést taková (ve smyslu „veškerá možná“) opatření při manipulaci a skladování štěpky, která případným vznikům požárů účinně zamezí. I pokud by tato podmínka měla být neurčitě nastavena, nejedná se o vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí.

[14] Stěžovatel nakonec namítá, že za situace, kdy rozhodnutí žalovaného nebylo napadeno odvoláním a kdy se žalobci domáhali jeho zrušení přímo před správním soudem, bylo povinností správního soudu dbát na zachování proporcionality mezi právy stěžovatele nabytými v dobré víře a právní jistotou na straně jedné a požadavkem na zákonnost rozhodnutí na straně druhé. Stěžovatel zde odkazuje na zásady přezkumného řízení, kde je třeba zachovávat proporcionalitu mezi právy účastníků nabytými v dobré víře a požadavkem zákonnosti. Stěžovatel připomíná, že provozuje v dobré víře a ve veřejném zájmu energeticko-teplárenský komplex na spalování biomasy v katastrálním území Přísečná, který vyrábí a dodává tepelnou energii k vytápění a teplou užitkovou vodu pro obyvatele města Český Krumlov a pro průmyslovou zónu v Domoradicích a elektrickou energii následně distribuovanou prostřednictvím příslušné distribuční sítě. Zastavení provozu teplárny má významný dopad na obyvatele Českého Krumlova. Intenzita vad shledaných krajským soudem proto není taková, aby rozhodnutí nemohlo s ohledem na tyto skutečnosti obstát. Intenzitou vad řízení ani úvahami o míře zásahu do nabytých práv se však krajský soud nijak nezabýval, čímž se jeho rozhodování vymyká zákonným mezím a svědčí to o jeho libovůli při rozhodování v dané věci.

[15] Žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že krajský soud v napadeném rozsudku vycházel z presumpce přezkumu, kdy žalobu lze odmítnout pouze v případě, že soudní přezkum (respektive aktivní legitimace) je bez pochybností zákonem vyloučen. Krajský soud přitom měl aktivní legitimaci v rozsudku podrobně odůvodnit. Žalobci zde odkazují také na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které krajské soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, ale jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace. V tomto ohledu tedy nelze rozsudek podle žalobců považovat za nepřezkoumatelný.

[16] K tvrzení stěžovatele o použití § 68 odst. 4 správního řádu odkazují žalobci na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016 – 44, v němž Nejvyšší správní soud takový postup v řízení o zkušebním provozu v obdobném případě odmítl. S odkazem na uvedený rozsudek žalobci také poukazují na nedostatky odůvodnění ve vztahu k délce zkušebního provozu. Žalovaný nezdůvodnil, zda prodloužení zkušebního provozu o dva roky je potřebné pro ověření vlastností stavby. Navíc žalobci zdůrazňují, že důvody uváděné žalovaným pro další prodloužení je legalizace částí postavených v rozporu se stavebním povolením, což je proti celému smyslu § 124 stavebního zákona. Žalobci jsou dále přesvědčeni, že podmínka č. 3 je neurčitá a tudíž nekontrolovatelná a nevymahatelná.

[17] K námitce stěžovatele ohledně ochrany práv nabytých v dobré víře žalobci uvádějí, že stěžovatel realizoval stavbu v rozporu se stavebním povolením a na negativní vlivy

jejího provozu byl ze strany žalobců upozorňován. K nápravě však nedošlo a žalobci museli přistoupit ke správní žalobě. Stěžovatel se sice pokusil vypočíst v bodu 32 své kasační stížnosti důvody, které vedly krajský soud ke zrušení rozhodnutí žalovaného, ale důvody uváděné soudem byly širší, zejména co se týče nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů. Stěžovatel též ve svém výčtu opomněl zcela zásadní věcnou výtku krajského soudu, podle níž zkušební provoz nemůže sloužit pro legalizaci provedení stavby v rozporu s projektovou dokumentací a stavebním povolením, jak tomu bylo v posuzovaném případě. Žalobci proto navrhuji kasační stížnost zamítnout.

[18] Své vyjádření ke kasační stížnosti předložil také žalovaný. Žalovaný se všemi kasačními body souhlasí a považuje za nutné zdůraznit, že nelze považovat za vadu řízení, pokud se nevypořádal se stanoviskem ze dne 10. 9. 2014 a podnětem ze dne 22. 10. 2014, jelikož žalobci nebyli účastníky řízení o prodloužení zkušební provozu v souladu s § 124 stavebního zákona. Žalobce a) nebyl dotčeným orgánem a z podnětu ze dne 10. 9. 2014 nevyplývá, že by se cítil být účastníkem řízení nebo se za účastníka přihlašoval. Nešlo tedy ani o stanovisko dotčeného orgánu ani o námitky účastníka řízení, se kterými by se žalovaný musel vypořádat. Podnětem se navíc zabýval samostatně, jak vyplývá ze sdělení žalovaného ze dne 19. 11. 2014.

[19] Žalobci zaslali k vyjádření žalovaného repliku, v níž označili argumentaci žalovaného za zbytečnou a nadbytečnou. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016 – 44, uvedli, že žalovaný věděl o výhradách žalobců ke zkušebnímu provozu, ale v rozporu se zásadou ochrany veřejného zájmu je nezohlednil.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, podle níž se krajský soud nevypořádal s vyjádřením stěžovatele k otázce aktivní legitimace žalobců k podání žaloby. Tím měl zatížit rozsudek nepřezkoumatelností a porušit právo stěžovatele na spravedlivý proces.

[23] Podle § 34 odst. 3 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo: „*předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo. Doručuje se jí žaloba, usnesení o přiznání odkladného účinku, usnesení o předběžném opatření a rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí. Osoba zúčastněná na řízení nemůže disponovat jeho předmětem.*“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.

pokračování

1. 2016, č. j. 1 As 231/2015 – 43 mají soudy povinnost k vyjádření osob zúčastněných na řízení v rozsudku přihlížet: „[p]okud judikatura dovodila, že soudy mají povinnost se náležitě vypořádat s důkazními návrhy osob zúčastněných na řízení, tak tím spíše mají povinnost přihlídnout k jimi tvrzeným skutečnostem, které mají být dokazovány. A to zejména ve věci, ve které je osobou zúčastněnou na řízení subjekt, na základě jehož žádosti bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Případným zrušením napadeného správního rozhodnutí může být bezesporuasaženo do práv takovéto osoby, a proto je nemyslitelné, aby se jejímu vyjádření nedostalo náležitě odezvy ze strany soudu.“ Na druhou stranu však z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009 – 153, vyplývá, že „[n]ezohlednění důvodů uvedených ve vyjádření žalovaného k žalobě nemůže být vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a proto nevypořádá-li se soud s argumentací žalovaného, pak tím může ovlivnit kvalitu a sílu svého právního názoru, nikoli však zatížit své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti.“

[24] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou v návaznosti na výše uvedené potom považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 – 33). S tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 6 Ads 17/2013 – 25).

[25] Stěžovatel jakožto osoba zúčastněná na řízení předložil krajskému soudu dne 6. 4. 2016 své vyjádření k projednávané věci, ve kterém se mimo jiné zabývá otázkou aktivní legitimace žalobců. Krajský soud v napadeném rozsudku obsah vyjádření shrnul, avšak při přezkoumávání otázky aktivní legitimace žalobců k jeho obsahu výslovně nepřihlížel. Krajský soud uvedl výčet skutečností, které žalobci předložili jako základ svojí aktivní legitimace. Následně krajský soud shledal, že v posuzovaném případě byla dotčena právní sféra obou žalobců, kteří jsou tak aktivně legitimováni k podání žaloby.

[26] Při posouzení postupu krajského soudu je třeba přihlídnout k otázce, kterou se krajský soud zabýval, tj. aktivní legitimací žalobců. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, č. 906/2006 Sb. NSS: „[ž]alobní legitimace podle tohoto ustanovení musí být dána pro všechny případy, kdy je dotčena právní sféra žalobce, tj. kdy se jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká jejich právní sféry. Nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil, zrušil či závazně určil práva a povinnosti

*žalobce, nýbrž o to, zda se – podle tvrzení žalobce v žalobě – negativně projevil v jeho právní sféře.“ V usnesení ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 – 86, č. 1764/2009 Sb. NSS, pak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil, že: „[a]ktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) bude dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo.“ Z uvedeného vyplývá, že aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu bude dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry dojít nemohlo. Existence konkrétního zásahu do veřejných subjektivních práv je potom otázkou důvodnosti žaloby (srov. *Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.*: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016. § 65).*

[27] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o tom, že k zásahu do právní sféry žalobců dojít mohlo. Předmětná stavba je tepelný zdroj na spalování biomasy, respektive úpravy této stavby, podléhající zjišťovacímu řízení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Provoz předmětné stavby je tak svým charakterem zjevně způsobilý zasáhnout do práv žalobců. Žalobce a) jako obec, na jejímž území je předmětná stavba umístěna, uvedl, že provozem stavby dochází k negativnímu ovlivňování území obce. Konkrétně dochází k poškozování místní komunikace ve vlastnictví obce, která je využívána k dopravování paliva pro předmětnou stavbu, dochází k úbytku podzemní vody v důsledku vodního chladicího systému předmětné stavby a provoz je zdrojem imisí zápachem. Žalobce b) jako společnost s provozovnou v bezprostřední blízkosti předmětné stavby uváděl, že provoz předmětné stavby má negativní dopad na majetek a provoz společnosti. Konkrétně poukazuje na provoz vozidel po nevyhovující účelové komunikaci a imise páry z technologie chlazení. V případě žalobců tak může docházet k zásahům do práva na ochranu vlastnictví, resp. na příznivé životní prostředí.

[28] Krajský soud na základě výše uvedeného shledal, že žalobci byli aktivně legitimováni k podání žaloby. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Přestože krajský soud se tvrzenými okolnostmi zásahů do právní sféry žalobců podrobně nezabýval, z odůvodnění rozsudku je zřejmé, že vzal za osvědčené některé namítané zásahy do právní sféry žalobců, a neshledal tak skutečnosti, o něž žalobci opírali svou aktivní legitimaci, za vyloučené. Odůvodnění svého rozsudku přitom nezaložil na prosté reprodukci všech tvrzených zásahů do práv uvedených v žalobě, a nelze tedy přisvědčit tvrzení stěžovatele, že aktivní legitimaci vůbec nepřezkoumal.

[29] Nejvyšší správní soud považuje za určitou vadu napadeného rozsudku, pokud se krajský soud v tomto kontextu blíže nevěnoval vyjádření stěžovatele a jeho námitky k aktivní legitimaci žalobců v odůvodnění konkrétně nerefletoval. S přihlédnutím k tomu, že se krajský soud dostatečně věnoval odůvodnění toho, v čem spatřoval okolnosti zakládající oprávnění k podání žaloby, jak výše uvedeno, však tento nedostatek nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku. Stěžovatel ve svém vyjádření negativní vlivy předmětné stavby na okolí převážně nevyvracel, ale zpochybňoval jejich význam pro založení aktivní legitimace. Ta však vyplývá v posuzovaném případě ze samotné reálné možnosti existence těchto vlivů. Na rozdíl od výše citovaného rozsudku Nejvyššího

pokračování

správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 1 As 231/2015 – 43, kde krajský soud vyjádření osoby zúčastněné na řízení vůbec nevzal na vědomí, v posuzovaném případě krajský soud obsah vyjádření do svého rozhodnutí zahrnul. Ze způsobu jeho posouzení otázky aktivní legitimace žalobců ovšem vyplývá, že se s vyjádřením stěžovatele neztotožnil. Pokud tedy stěžovatel dovozoval nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, je jeho námitka nedůvodná.

[30] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, podle níž bylo odůvodnění rozhodnutí žalovaného dostatečné. Stěžovatel zde nejprve namítá, že šlo o řízení s jediným účastníkem, přičemž žádosti bylo plně vyhověno. Rozhodnutí proto vůbec nemuselo být s ohledem na § 68 odst. 4 správního řádu odůvodněno.

[31] Jak vyplývá, z judikatury Nejvyššího správního soudu, povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí měl žalovaný v posuzované věci i přesto, že se jednalo o řízení o žádosti jediného účastníka, které žalovaný vyhověl. Nejvyšší správní soud již dříve v rozsudku ze dne 18. 4. 2013, č. j. 1 Azs 3/2013 – 27, uvedl, že „[...] ustanovení procesních předpisů, která jako výjimku z pravidla umožňují neodůvodnit rozhodnutí, je třeba vykládat restriktivně. Nemají absolutní povahu a před jejich aplikací je nutno nejdříve uvážit možný zásah do právní sféry účastníka řízení nebo třetí osoby a možnost a pravděpodobnost přezkumu rozhodnutí. Ač mohou být v konkrétním případě formálně splněny podmínky podle ustanovení § 68 odst. 4 správního řádu, okolnosti případu si mohou odůvodnění, alespoň částečné, vyžadovat. Rozhodnutí, u nichž procesní úprava nestanoví povinnost jejich odůvodnění, jsou zpravidla rozhodnutími, která významně nezasahují do práv účastníků řízení ani třetích osob a u nichž není ani předpoklad jejich dalšího přezkoumání. Postup předcházející vydání takových rozhodnutí a jejich důvody jsou zcela zjevné a odůvodnění takových rozhodnutí by nebylo přínosné ani pro účastníky, neboť by mělo pouze formální charakter. Smyslem zákonem stanovené možnosti neodůvodnit rozhodnutí je tedy zjednodušení postupu správního orgánu nebo soudu, není-li odůvodnění vzhledem k výše uvedeným okolnostem potřeba. Toto zjednodušení však nemůže vést k omezení právní ochrany osoby, která se domnívá, že byla rozhodnutím zkrácena na svých právech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2011, č. j. 7 As 111/2010 - 163). [39] Obdobně Nejvyšší správní soud ve vztahu k § 55 odst. 4 s. ř. s. konstatoval, že přes splnění zákonných podmínek podle uvedeného ustanovení nelze některá rozhodnutí s ohledem na jejich význam a možný výrazný zásah do práv účastníka řízení řadit mezi rozhodnutí, která nemusí obsahovat odůvodnění (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 4. 2006, č. j. 8 As 21/2005 – 101). Shodně judikoval Ústavní soud ve vztahu k § 169 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Skutečnost, že určité rozhodnutí nemusí být v obecné rovině vždy odůvodněno, podle Ústavního soudu ještě neznamená, že konkrétní okolnosti případu si nebudou žádat, aby soud své rozhodnutí odůvodnil (nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 9. 2010, sp. zn. II. ÚS 2193/10, a ze dne 3. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 346/09; oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). [40] Komentářová literatura k ustanovení § 68 odst. 4 správního řádu dokonce dovozuje, že uvedené ustanovení lze aplikovat jen v jednoduchých věcech, v nichž právní úprava při splnění stanovených podmínek v zásadě nepřipouští jiné řešení, než které správní orgán přijal. V jiných věcech, například pokud vydání rozhodnutí závisí na výkladu neurčitých právních pojmů, by rozhodnutí mělo obsahovat odůvodnění vždy, už jen proto, aby nedocházelo k porušování zásady předvídatelnosti rozhodování správních orgánů, vyjádřené v § 2 odst. 4 správního (viz Vedral, J. 2012. Správní řád. Komentář. Praha: BOVA POLYGON, str. 614).“ (srov. též rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 4 Azs 33/2016 - 48). O takový případ, kdy je nutno trvat na řádném odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, se jedná i v posuzované věci, kdy již z podkladů rozhodnutí bylo zřejmé, že vyhovění žádosti může být v rozporu s veřejnými zájmy a s oprávněnými zájmy dotčených osob.

[32] Ve vztahu k odůvodnění rozhodnutí žalovaného stěžovatel dále namítá, že žalovaný se dostatečně vypořádal s aspektem délky zkušebního provozu, jelikož vycházel z odůvodněného návrhu stěžovatele. Zde Nejvyšší správní soud předně odkazuje na svůj rozsudek ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016 - 44: *„V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud odůvodnění rozhodnutí žalovaného za nedostatečné i ve vztahu k stanovení délky zkušebního provozu od 1. 7. 2013 do 31. 12. 2015. Zkušební provoz v délce téměř tří let lze považovat za poměrně dlouhý a bylo tedy namísto odůvodnit, zda tato doba nepřesahuje dobu potřebnou pro ověření vlastností provedené stavby. Odůvodnění napadeného rozhodnutí však neobsahuje v souvislosti se stanovením doby zkušebního provozu žádnou úvahu správního orgánu kromě toho, že tato doba zkušebního provozu byla stanovena v souladu se žádostí stavebníka. Takové odůvodnění nelze považovat v daném případě za dostatečné. To platí tím spíš, jestliže bylo zřejmé, že užívání stavby bude mít negativní vliv na veřejné zájmy a oprávněné zájmy dotčených osob, a jestliže podmínka dodatečné výstavby protihlukových stěn nebyla splněna před započatím zkušebního provozu, nýbrž byla stanovena vágně tak, že umožňovala fakticky užívání stavby po celou dobu zkušebního provozu bez jejich realizace.“*

[33] Tyto závěry dopadají i na posuzovaný případ. V situaci, kdy byla stavba ve zkušebním provozu již po dobu dvou let, je zcela na místě prodloužení zkušebního provozu o další dva roky řádně odůvodnit. Poukaz stěžovatele na to, že žalovaný vycházel z jeho odůvodněného návrhu, je zcela nepřipadný i proto, že návrh na prodloužení zkušebního provozu neobsahuje žádné odůvodnění jeho požadované délky. Délka zkušebního provozu se přitom musí odvíjet od povahy provozované stavby a jejích aspektů, které mají být zkušebním provozem ověřeny. Pokud v posuzovaném případě bylo důvodem prodloužení zkušebního provozu provedení dalších blíže neurčených opatření a úprav k zamezení případných negativních dopadů na okolí stavby, které lze prověřit pouze v režimu zkušebního provozu, délka zkušebního provozu by měla odpovídat povaze těchto opatření. Pokud z napadeného rozhodnutí nelze zjistit ani vyhodnocení dosavadního zkušebního provozu, ani konkrétní „opatření a úpravy“, které mají být provedeny a následně jejich vlastnosti ověřeny ve zkušebním provozu, a toto nelze zjistit ani ze správního spisu, pak lze stěží mít za to, že rozhodnutí žalovaného bylo řádně odůvodněno. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze naopak seznat, že některá tato nespecifikovaná „opatření“ mají být teprve v budoucnu projednávána v režimu změny stavby před jejím dokončením, z čehož vyplývá, že o konkrétní podobě těchto „opatření“ neměl ani stavební úřad přesnou představu. Není možné opomenout také veřejné zájmy, které mohou být s provozem v kolizi, a to zejména za situace, kdy důvodem prodloužení zkušebního provozu měly být neurčené změny projektu, u nichž nelze negativní dopady na okolí vyloučit. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného proto v tomto ohledu nelze považovat za dostatečné.

[34] Stěžovatel dále namítá, že žalovaný neměl povinnost přihlížet ke stanovisku žalobce a), jelikož ten nebyl ani dotčeným orgánem, ani účastníkem řízení. Zde Nejvyšší správní soud opět odkazuje na výše citovaný rozsudek ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016 - 44:

pokračování

„[a]čkoliv stěžovatelé nebyli účastníky řízení, je třeba je považovat za dotčené osoby ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu, protože předmětné rozhodnutí bylo způsobilé zasáhnout do jejich právní sféry (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2014, č. j. 4 As 157/2013 – 33, č. 3060/2014 Sb. NSS). Žalovaný byl také povinen šetřit oprávněné zájmy těchto dotčených osob. Obsahem jejich vyjádření přitom byly skutečnosti přímo související s předmětem řízení, které se dotýkaly zájmů na ochraně životního prostředí a veřejného zdraví. Jelikož žalovaný měl povinnost v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, jakož i § 119 odst. 2 stavebního zákona dbát v řízení o povolení zkušebního provozu na ochranu veřejných zájmů, pochybil, když v rozhodnutí k vyjádření stěžovatelů nepřihlédl (srov. § 4 odst. 4 správního řádu). Tím žalovaný v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezohlednil všechny podklady pro jeho vydání.“

[35] Pokud žalobce a) v uvedeném stanovisku ze dne 10. 9. 2014 (a následně oba žalobci v podnětu z 22. 10. 2014) poukazoval na konkrétní závady dosavadního průběhu zkušebního provozu, jedná se nutně o skutečnosti, které mají význam i pro jeho prodloužení. Stejně tak jsou zcela relevantní výtky žalobců uvedené v citovaných vyjádřeních, že z žádosti o prodloužení zkušebního provozu nevyplývá, jaké změny mají být na předmětné stavbě provedeny, proč je třeba jejich vlastnosti ověřovat zkušebním provozem ani proč má zkušební provoz trvat další dva roky. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že návrh na odstranění stavby by musel být projednán v jiném řízení. Ten byl však podán společně s podnětem k neprodloužení zkušebního provozu předmětné stavby, v němž žalobci v konkrétních bodech namítali, že stavba byla realizována v rozporu se stavebním povolením, tedy skutečnosti významné pro povolení zkušebního provozu.

[36] Jelikož je řízení o povolení zkušebního provozu řízení s jedním účastníkem, musí správní orgány věnovat takovým skutečnostem s ohledem na povinnost chránit veřejný zájem podle § 2 odst. 4 správního řádu a § 119 odst. 2 stavebního zákona zvýšenou pozornost. (Zde Nejvyšší správní soud musí částečně korigovat úvahy krajského soudu, který měl nesprávně za to, že předpoklady povolování užívání staveb uvedené v § 119 odst. 2 nelze aplikovat na povolování zkušebního provozu – srov. již citovaný rozsudek č. j. 4 As 17/2016 – 44). Je nepřijatelné, aby stavební úřad pouze reprodukoval obsah žádosti o povolení, popř. prodloužení zkušebního provozu, aniž by se zákonnými předpoklady uvedenými v § 119 odst. 2 a § 124 stavebního zákona blíže zabýval a ignoroval informace podstatné pro vydání rozhodnutí, které má objektivně k dispozici. Nelze se přitom spokojit s tím, že žalovaný na podněty žalobců reagoval sdělením ze dne 19. 11. 2014. Skutečnosti uváděné žalobci měly být s ohledem výše uvedené závěry zohledněny přímo v rozhodnutí o povolení zkušebního provozu.

[37] Nedůvodná je také námitka, podle níž krajský soud podmínku č. 3 rozhodnutí žalovaného nesprávně vyhodnotil jako neurčitou. Podle této podmínky *„[v] průběhu prodlouženého zkušebního provozu budou provedena taková opatření při manipulaci a skladování štěpky, která zamezí případným vznikům požárů.“* Stěžovatel namítá, že tato podmínka ponechává na stěžovateli, jaká opatření v součinnosti s Hasičským záchranným sborem bude realizovat. Nejvyšší správní soud se zde ztotožňuje s krajským soudem a považuje tuto podmínku za neurčitou a tím i nekontrolovatelnou a nevymahatelnou. Z podmínky není vůbec zřejmé, jaká opatření mají být provedena. Není možné přijmout závěr, že výběr opatření je ponechán na stěžovateli. Stavební úřad by pak neměl možnost

plnění této podmínky jakkoliv kontrolovat. Namítaná součinnost s Hasičským záchranným sborem nemá v podmínce ani v celém rozhodnutí žádnou oporu. Neurčitost podmínky nakonec vyplývá také ze skutečnosti, že Hasičský záchranný sbor Jihočeského kraje v závazném stanovisku ze dne 18. 8. 2014 uvedl, že v rámci probíhajícího zkušebního provozu došlo při sušení biomasy již ke třem požárům se zásahem jednotek požární ochrany. Požadavek na určitost a kontrolovatelnost této podmínky je tudíž zcela na místě.

[38] Nejvyšší správní soud dále posoudil námitku stěžovatele, podle níž se krajský soud nezabýval intenzitou shledaných vad rozhodnutí. Stěžovateli lze přisvědčit v jeho námitce, že ne každá vada rozhodnutí je důvodem pro jeho zrušení. V posuzovaném případě však krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného z několika důvodů včetně jeho nepřezkoumatelnosti a povolení zkušebního provozu v rozporu účelem tohoto institutu. Pochybení krajského soudu nelze spatřovat v tom, že rozsudek neobsahuje výslovné úvahy o intenzitě jednotlivých vad. Z odůvodnění rozsudku je evidentní, že krajský soud shledané vady rozhodnutí žalovaného považoval za závažné, které ve svém souhrnu odůvodňují zrušení napadeného rozhodnutí.

[39] Stěžovatel nakonec namítal, že ve věci nebyla zachována proporcionalita mezi právy stěžovatele nabytými v dobré víře a požadavkem na zákonnost rozhodnutí. Nejvyšší správní soud musí nejprve konstatovat, že procesní předpisy neobsahují žádné ustanovení, které by ukládalo soudu povinnost při posuzování důvodnosti žaloby podané podle § 65 odst. 1 s. ř. s. zohledňovat případnou dobrou víru třetích osob. Na druhou stranu soudy jakožto orgány státní moci jsou při výkonu své pravomoci povinny respektovat obecné zásady vyplývající z ústavního pořádku, včetně zásady proporcionality, i obecné právní zásady, které zahrnují i zásadu *iura quesita*, tj. povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře. Soudy rovněž mají respektovat zásadu soudcovské zdrženlivosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, č. 1462/2008 Sb. NSS). V případě soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů je však zásah do práv nabytých třetími osobami na základě přezkoumávaného rozhodnutí správních orgánů zpravidla odůvodněn ochranou jednotlivců, do jejichž práv napadené rozhodnutí zasahuje a kteří se domáhají prostřednictvím žaloby soudní ochrany těchto svých práv. Pokud by ani v případě zjištění nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu nemohla být pro ochranu dobré víry třetích osob poskytnuta žalobcům účinná náprava v podobě zrušení správního rozhodnutí, znamenalo by to vyprázdnění ústavně zaručeného práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. dle čl. 6 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod (v případech, na které tento článek dopadá). Dobrá víra třetích osob je zpravidla vyloučena či oslabena tím, že zákon stanoví poměrně krátkou lhůtu pro podání žaloby proti rozhodnutí a tím, že tyto třetí osoby, jejichž práv se přezkoumávané rozhodnutí (také) týká, mají být o podání žaloby informovány a vyzvány ke sdělení, zda budou v řízení uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení (§ 34 odst. 2 s. ř. s.). Prostor pro zohlednění dobré víry třetích osob je tak především v řízení o žalobě proti rozhodnutí podávané privilegovanými žalobci ve veřejném zájmu v mnohem delších lhůtách (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 4 Azs 33/2016 - 48, a ze dne 14. 7. 2016, č. j. 9 As 24/2016 - 109). V projednávané věci je navíc dobrá víra stěžovatele zpochybněna tím, že byl informován o výhradách vznášených žalobci proti pokračování zkušebního provozu a žaloba byla podána v krátké lhůtě od vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu (23. 1. 2015). Stěžovatel navíc ke krajským soudem

pokračování

vytčeným vadám napadeného rozhodnutí žalovaného sám přispěl, neboť svou žádost o prodloužení zkušebního provozu řádně neodůvodnil, tj. nevysvětlil a nedoložil v žádosti, jaké vlastnosti jakých konkrétních „opatření a úprav“ mají být zkušebním provozem ověřeny a proč je potřebné dobu zkušebního provozu prodloužit o dva roky. I tato námitka je tedy nedůvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[40] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny námitky uplatněné stěžovatelem. Kasační stížnost je proto nedůvodná. Proto Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[41] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení tedy nemá. Procesně úspěšný nebyl ani žalovaný, jehož rozhodnutí bylo krajským soudem správně zrušeno.

[42] Žalobcům a) a b) vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení náleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobcům vznikly náklady spojené se zastoupením advokátem (§ 35 odst. 2 s. ř. s.), spočívající ve dvou úkonech právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti a replika k vyjádření žalovaného). Náklady činí částka 6.200 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve spojení s § 35 odst. 2 věta druhá s. ř. s.]. Podle ustanovení § 12 odst. 4 advokátního tarifu jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %. Jelikož advokát v řízení o kasační stížnosti zastupoval dvě osoby, výše odměny před snížením činí 12.400 Kč. Po snížení této částky o 20 % podle ustanovení § 12 odst. 4 advokátního tarifu je výše odměny 9.920 Kč. K této částce je třeba přičíst náhradu hotových výdajů zástupce ve výši $2 \times 300 \text{ Kč} \times 2$ (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. 1.200 Kč. Žalobcům tedy na náhradě nákladů řízení náleží rovným dílem částka celkem 11.120 Kč. Zástupce žalobců je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se tak zvyšuje o tuto daň (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) a celkem činí 13.455 Kč. Stěžovateli proto bylo uloženo zaplatit žalobcům rovným dílem (tj. každému 6.727,50 Kč) tuto částku na náhradě nákladů řízení v přiměřené lhůtě k rukám jejich zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2016

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu